

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 680

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 17 august 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 217 din 5 martie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă	2–3
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
609. — Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Desființare clădiri existente și edificare Centru de cercetare prin construirea corpurilor noi de clădire CP1 și CP2”	3–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
772/966/123. — Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, al ministrului finanțelor și al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, al ministrului finanțelor publice și al ministrului afacerilor interne nr. 1.069/1.578/114/2016 pentru aplicarea pct. 101 din titlul IX „Impozite și taxe locale” din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016	5–6
915. — Ordin al ministrului energiei, interimar, pentru aprobarea Ghidului solicitantului — Condiții specifice de accesare a finanțării din Fondul pentru modernizare — Sprijinirea investițiilor în dezvoltarea instalațiilor autonome (stand-alone) de stocare în baterii a energiei electrice, cu finanțare din Fondul pentru modernizare	7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 75 din 22 iunie 2026 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	8–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 217

din 5 martie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Ioana-Laura Paris	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriază.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Prointec — S.A., cu sediul în Madrid, Spania, în Dosarul nr. 18.564/3/2020 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.518D/2021.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției, doamna avocat Carmen Tulin, din Baroul București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului convențional al autoarei, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Acesta susține că teza finală a prevederilor legale criticate încalcă art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție. Totodată, acesta mai precizează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată pe raționamentul avut în vedere de legiuitor la momentul modificării Codului de procedură civilă, precum și pe literatura juridică de specialitate, aceasta din urmă precizând la acel moment că, inclusiv în situația în care o instanță de recurs pronunță o soluție cu încălcarea unor norme imperative — în special în privința competenței —, posibilitatea de a apela la o contestație în anulare era singurul remediu pentru ca un justițiabil să supună controlului de legalitate o asemenea hotărâre.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece prevederile legale criticate au în vedere tocmai accesul liber la justiție, fiindcă poate fi cercetat, pe calea contestației în anulare, motivul de nelegalitate invocat de parte doar dacă instanța de recurs nu s-a pronunțat în ceea ce privește excepția invocată. Or, în situația în care aceasta s-a pronunțat, deja a fost epuizată calea de atac a recursului, iar hotărârea rămâne definitivă cu soluția din recurs.

5. În replică, reprezentantul convențional al autoarei susține că tocmai acesta este raționamentul excepției pe care a ridicat-o, respectiv care este soluția pentru cazul în care instanța de recurs, cu o normă absolută, clară, prevăzută în lege, pronunță o hotărâre nelegală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 3 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 18.564/3/2020, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Societatea Prointec — S.A., cu sediul în Madrid,

Spania, într-o cauză privind soluționarea unei contestații în anulare formulate împotriva unei decizii civile pronunțate în apel, având ca obiect întoarcerea executării silite.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale întrucât prin teza finală se produce o restrângere a accesului liber la justiție pentru a supune controlului de legalitate o greșeală a instanței de apel. Teza finală introduce o condiție suplimentară, de natură să restrângă în mod nejustificat sfera de aplicare a textului legal, respectiv condiția ca instanța de recurs (apel) să fi omis să se pronunțe asupra excepției.

8. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** opinează că excepția este neîntemeiată, invocând în acest sens considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 828 din 11 decembrie 2018.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „(2) *Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când: 1. hotărârea dată în recurs a fost pronunțată de o instanță necompetentă absolut sau cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare, instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra acesteia;*”.

13. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale cuprinse în art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, instanța constituțională observă că dispozițiile legale criticate au mai fost analizate, Curtea constatând constituționalitatea acestora prin raportare la critici similare celor formulate în prezenta cauză. Autoarea excepției este nemulțumită de modalitatea de reglementare a motivului de contestație în anulare prevăzut de dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă deoarece acestea presupun, în mod obligatoriu, omisiunea instanței de recurs de a se pronunța asupra necompetenței absolute sau asupra încălcării normelor referitoare la alcătuirea instanței, invocate de parte. Astfel, autoarea critică faptul că motivul de contestație în anulare nu cuprinde și cazul în care instanța a oferit o dezlegare excepției de necompetență absolută

sau celei referitoare la alcătuirea instanței, respingându-le, aspect care, în opinia autoarei, restrânge accesul liber la justiție.

15. Or, prin Decizia nr. 411 din 22 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 7 aprilie 2023, paragrafele 17 și 18, Curtea a reținut că textul legal criticat are ca finalitate prevenirea tentativelor de tergiversare a cauzei, prin invocarea abuzivă în cadrul căii extraordinare de atac a contestației în anulare a unor motive care ar fi putut fi invocate pe calea apelului sau a recursului. Odată invocate excepțiile pe calea apelului sau a recursului, aceste motive urmează să fie cenzurate de către instanță, care se va pronunța asupra lor, astfel încât numai nepronunțarea asupra acestor motive dă posibilitatea părții interesate să le invoce în cadrul contestației în anulare.

16. În privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie să fie făcută declarația,

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele asemenea, fără ca prin aceasta să se aducă atingere dreptului de acces la justiție în substanța sa ori principiilor și textelor constituționale de referință. Astfel, Curtea de la Strasbourg, în Hotărârea din 12 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Béleș și alții împotriva Republicii Ceha*, paragraful 61, a constatat că dreptul de acces la un tribunal nu este absolut și se pretează la limitări implicit admise, având în vedere că presupune reglementarea din partea statului, care se bucură, în această privință, de o anumită marjă de apreciere. Pentru aceste motive, nu poate fi reținută critica privind încălcarea art. 21 din Constituție.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Prointec — S.A., cu sediul în Madrid, Spania, în Dosarul nr. 18.564/3/2020 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 5 martie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Ioana-Laura Paris

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici
ai obiectivului de investiții „Desființare clădiri existente
și edificare Centru de cercetare prin construirea
corpurilor noi de clădire CP1 și CP2”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Desființare clădiri existente și edificare Centru de cercetare prin construirea corpurilor noi de clădire CP1 și CP2”, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face prin bugetul Ministerului Educației și Cercetării, din veniturile proprii ale Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București și din alte surse legal constituite, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — Ordonatorul de credite al Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București răspunde de modul de utilizare a sumelor aprobate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Ministrul educației și cercetării,

Mihai Dimian

p. Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice
și administrației,

Kövér Orsolya-Mária,

secretar de stat

Ministrul finanțelor,

Alexandru Nazare

București, 14 august 2026.

Nr. 609.

ANEXĂ

**CARACTERISTICILE PRINCIPALE
ȘI INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Desființare clădiri existente și edificare
Centru de cercetare prin construirea corpurilor noi de clădire CP1 și CP2”**

Titular: Ministerul Educației și Cercetării

Beneficiar: Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București

Amplasament: municipiul București, bulevardul Eroii Sanitari nr. 8, sectorul 5

Indicatorii tehnico-economici:

Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)	mii lei	556.247
(în prețuri valabile la 17.03.2026; 1 euro = 5,0937 lei),		
din care: construcții-montaj (C + M)	mii lei	191.321
Eșalonarea investiției INV/C + M		
— Anul I	<u>mii lei</u>	<u>111.504</u>
	mii lei	38.456
— Anul II	<u>mii lei</u>	<u>277.263</u>
	mii lei	95.622
— Anul III	<u>mii lei</u>	<u>167.480</u>
	mii lei	57.243

Capacități:

Corp CP1:

- suprafața construită: 1.517,45 mp
- suprafața desfășurată C.U.T.: 6.525,75 mp
- suprafața desfășurată: 11.247,35 mp
- regim de înălțime: 2S + P + 3E
- h maximă: 18,00 m

Corp CP2:

- suprafața construită: 448,45 mp
- suprafața desfășurată C.U.T.: 1.921,25 mp
- suprafața desfășurată: 2.160,35 mp
- regim de înălțime: S + P + 2E
- h maximă: 13,00 m

Total suprafață construită: 1.965,90 mp

Total suprafață construită desfășurată: 13.407,70 mp

Total suprafață desfășurată C.U.T. propusă: 8.447 mp

Durata de execuție a lucrărilor: 36 de luni

Factori de risc

Obiectivul de investiții se va proteja cu respectarea reglementărilor tehnice: Cod de proiectare seismică — Partea I — Prevederi de proiectare pentru clădiri, indicativ P 100-1/2013, cu modificările și completările ulterioare; Normativ de siguranță la foc a construcțiilor, indicativ P 118-1999, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face prin bugetul Ministerului Educației și Cercetării, din veniturile proprii ale Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București și din alte surse legal constituite, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL
DEZVOLTĂRII,
LUCRĂRILOR PUBLICE
ȘI ADMINISTRAȚIEI
Nr. 772 din 7 iulie 2026

MINISTERUL
FINANTELOR
Nr. 966 din 30 iulie 2026

MINISTERUL
AFACERILOR INTERNE
Nr. 123
din 12 august 2026

ORDIN

**pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
al ministrului finanțelor publice și al ministrului afacerilor
interne nr. 1.069/1.578/114/2016 pentru aplicarea pct. 101
din titlul IX „Impozite și taxe locale”
din Normele metodologice de aplicare
a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal,
aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016**

În conformitate cu prevederile pct. 101 alin. (10) din titlul IX „Impozite și taxe locale” din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 159 alin. (5²) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor:

— art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, ministrul finanțelor și viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, al ministrului finanțelor publice și al ministrului afacerilor interne nr. 1.069/1.578/114/2016 pentru aplicarea pct. 101 din titlul IX „Impozite și taxe locale” din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 659 din 29 august 2016, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Se aprobă formularul tipizat «Contractul de înstrăinare-dobândire a unui mijloc de transport» model 2026 ITL 054, prevăzut în anexa nr. 2.”

2. Anexa nr. 2 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul dezvoltării,
lucrărilor publice
și administrației,
Cseke Attila-Zoltán

Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

p. Viceprim-ministru,
ministrul afacerilor
interne,
Angelica Fădor,
secretar de stat

A	Denumirea organului fiscal local de la domiciliul/sediul persoanei care înstrăinează CIF/Cod SIRUTA Adresa Tel/fax/e-mail REMTII¹⁾ Nr. /20.... Rol nr.: ☐ Original ☐ Copie
----------	---

Model 2026 ITL 054

CONTRACT DE ÎNSTRĂINARE - DOBÂNDIRE A UNUI MIJLOC DE TRANSPORT

B	Denumirea organului fiscal local Vânzătorul NU are debite la data de întâi a lunii următoare înregistrării actului de înstrăinare-dobândire²⁾ (se completează și pe copii): Prenumele Numele Funcția LS.
----------	---

(1) PERSOANA CARE ÎNSTRĂINEAZĂ Subsemnatul(a)³⁾Subscrisa,, cu domiciliul/sediul în ROMÂNIA/, județul, codul poștal, municipiul/orașul/comuna, satul/sectorul, str., nr., bl., sc., et., ap, identificat prin BI/CI/CEI/CIS/CIP/Pașaport seria nr., C.N.P./C.I.F.⁴⁾, tel./fax, e-mail, și domiciliul fiscal în ROMÂNIA/, județul, codul poștal, municipiul/orașul/comuna, satul/sectorul, str., nr., bl., sc., et., ap, reprezentată prin⁵⁾, identificat prin B.I./C.I./C.I.P./Pașaport seria nr., C.I.F., tel./fax, e-mail, în calitate de⁶⁾

(2) PERSOANA CARE DOBÂNDEȘTE Subsemnatul(a)³⁾Subscrisa,, cu domiciliul/sediul în ROMÂNIA/, județul, codul poștal, municipiul/orașul/comuna, satul/sectorul, str., nr., bl., sc., et., ap, identificat prin BI/CI/CEI/CIS/CIP/Pașaport seria nr., C.N.P./C.I.F.⁴⁾, tel./fax, e-mail, și domiciliul fiscal în ROMÂNIA/, județul, codul poștal, municipiul/orașul/comuna, satul/sectorul, str., nr., bl., sc., et., ap, reprezentată prin⁵⁾, identificat prin B.I./C.I./C.I.P./Pașaport seria nr., C.I.F., tel./fax, e-mail, în calitate de

(3) OBIECTUL CONTRACTULUI
Mijlocul de transport: marca, tipul, număr de identificare, serie motor, capacitatea cilindrică/kW cm³, greutate maximă admisă (pentru remorci/semiremorci) tone, număr de înmatriculare/înregistrare, data la care expiră inspecția tehnică periodică, numărul cărții de identitate a vehiculului, anul de fabricație, norma euro dobândit la data de, conform act

(4) PREȚUL în cifre lei, în litere

(5) Persoana care înstrăinează, menționată la punctul (1), declară că mijlocul de transport este proprietatea sa, liber de orice sarcini. De asemenea, declară că a predat persoanei care dobândește, menționată la punctul (2), vehiculul, cheile, certificatul de înmatriculare și cartea de identitate a vehiculului, primind de la aceasta prețul prevăzut la punctul (4).

Persoana care dobândește, menționată la punctul (2), declară că a primit de la vânzătorul menționat la punctul (1) vehiculul, cheile, certificatul de înmatriculare și cartea de identitate a vehiculului, achitând persoanei care înstrăinează prețul menționat la punctul (4).

Anexe la contract: ☐ Da ☐ Nu

Atât persoana care înstrăinează, cât și dobânditorul declară, cunoscând prevederile Codului penal privind falsul și uzul de fals, că toate informațiile înscrise în prezentul document corespund realității.

Începând cu data semnării, dobânditorul are calitatea de proprietar de drept și de fapt asupra mijlocului de transport ce face obiectul prezentului contract de înstrăinare-dobândire, preluând toate obligațiile prevăzute de lege, inclusiv cele legate de transcrierea vehiculului pe numele său în **maximum 90 de zile de la data încheierii prezentului act.**

Data și locul încheierii contractului /

Semnătura persoanei care înstrăinează **Semnătura persoanei care dobândește**

- REMTII - Registrul de evidență a mijloacelor de transport supuse înmatriculării/înregistrării de la organul fiscal local al persoanei care înstrăinează.
- Prin completarea de către organul fiscal local a cartușului B se atestă îndeplinirea prevederilor art. 159 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, nemaifiind necesară eliberarea unui certificat de atestare fiscală. Cartușele A și B se completează de organul fiscal local unde este înregistrat mijlocul de transport al persoanei care înstrăinează.
- Se completează în cazul persoanelor fizice.
- Se completează: codul de identificare fiscală (codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, după caz).
- Se completează în cazul persoanelor juridice.
- Moștenitorii trebuie să facă dovada proprietății cu certificatul de moștenitor sau, în lipsa acestuia cu sentința judecătorească, după caz.

C	Denumirea organului fiscal local de la domiciliul persoanei care dobândește CI/Cod SIRUTA Adresa Tel/fax/e-mail REMTII⁷⁾ Nr. /20.... Rol nr.:
----------	---

Copie 1 - 4 „Conform cu originalul”

(Se semnează doar pe copii)

Semnătură

Vânzător

Cumpărător

D **Denumirea organului fiscal local**

Cumpărătorul NU are debite la data de întâi a lunii următoare încheierii actului de înstrăinare-dobândire⁸⁾

(se completează și pe copii):

Prenumele

Numele

Funcția

LS.

7) REMTII - Registrul de evidență a mijloacelor de transport supuse înmatriculării/înregistrării de la organul fiscal local al persoanei care dobândește. Se completează pe exemplarul original care rămâne la dobânditor, pe exemplarul-copie care însoțește declarația de impunere și pe exemplarul-copie care se depune la organul competent privind înmatricularea/înregistrarea/radierea mijloacelor de transport. Cartușul C se completează de organul fiscal local de la domiciliul persoanei care a dobândit mijlocul de transport. Informațiile referitoare la transmiterea dreptului de proprietate se comunică și se menționează în Registrul național de evidență a permiselor de conducere și a vehiculelor înmatriculate; această mențiune nu produce efectul juridic al transcrierii transmiterii dreptului de proprietate.

8) Prin completarea de către organul fiscal local a cartușului D se atestă îndeplinirea prevederilor art. 159 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, nemaifiind necesară eliberarea unui certificat de atestare fiscală. Cartușele C și D se completează de organul fiscal local unde este înregistrat mijlocul de transport al persoanei care dobândește.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL ENERGIEI

ORDIN**pentru aprobarea Ghidului solicitantului — Condiții specifice de accesare a finanțării din Fondul pentru modernizare — Sprijinirea investițiilor în dezvoltarea instalațiilor autonome (stand-alone) de stocare în baterii a energiei electrice, cu finanțare din Fondul pentru modernizare**

Având în vedere:

— prevederile art. 10d din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Uniunii și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2020/1.001 al Comisiei din 9 iulie 2020 de stabilire a unor norme detaliate de aplicare a Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește funcționarea Fondului pentru modernizare care sprijină investițiile în vederea modernizării sistemelor energetice și a îmbunătățirii eficienței energetice a anumitor state membre ale Uniunii Europene, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Confirmarea Băncii Europene de Investiții din data de 11 martie 2026 privind investiția prioritară MF 2026-1 RO 0-006 — Supporting investments in the development of stand-alone battery storage installations of electricity;

— Avizul Consiliului Concurenței nr. 2.656 din data de 25.02.2026 referitor la proiectul de notificare a Schemei de ajutor de stat privind sprijinirea investițiilor în dezvoltarea instalațiilor autonome (stand-alone) de stocare în baterii a energiei electrice, cu finanțare din Fondul pentru modernizare;

— Decizia Comisiei Europene nr. C(2026) 1.588 final din 6 martie 2026, cazul SA.121308, referitoare la Schema de ajutor de stat privind sprijinirea investițiilor în dezvoltarea instalațiilor autonome (stand-alone) de stocare în baterii a energiei electrice, cu finanțare din Fondul pentru modernizare;

— prevederile art. 6 alin. (1) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2022 privind stabilirea cadrului instituțional și financiar de implementare și gestionare a fondurilor alocate României prin Fondul pentru modernizare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu completări prin Legea nr. 376/2023, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinul ministrului energiei, interimar, nr. 745/2026 pentru aprobarea Schemei de ajutor de stat privind sprijinirea investițiilor în dezvoltarea instalațiilor autonome (stand-alone) de stocare în baterii a energiei electrice, cu finanțare din Fondul pentru modernizare;

— Referatul Direcției generale investiții nr. 200.957 din 5.08.2026 privind necesitatea aprobării Ghidului solicitantului — Condiții specifice de accesare a finanțării din Fondul pentru modernizare — Sprijinirea investițiilor în dezvoltarea instalațiilor autonome (stand-alone) de stocare în baterii a energiei electrice, cu finanțare din Fondul pentru modernizare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 316/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Energiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul energiei, interimar, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Ghidul solicitantului — Condiții specifice de accesare a finanțării din Fondul pentru modernizare — Sprijinirea investițiilor în dezvoltarea instalațiilor autonome (stand-alone) de stocare în baterii a energiei electrice, cu finanțare din Fondul pentru modernizare, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcția generală investiții din cadrul Ministerului Energiei va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul energiei, interimar,
Ilie-Gavril Bolojan

București, 14 august 2026.
Nr. 915.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 75

din 22 iunie 2026

Dosar nr. 695/1/2026

Lia Savonea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Eleni Cristina Marcu	— președintele Secției penale
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Ioana Delia Lucaci	— judecător la Secția penală
Mihai Alexandru Mihalcea	— judecător la Secția penală
Titiana Ilieș	— judecător la Secția penală
Anca Barbu	— judecător la Secția penală
Mădălina Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Gianina Prelipcean	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Bercaru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilian Constantin Meiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 695/1/2026, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Lia Savonea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Eleonora Constantin, procuror-șef al Secției judiciare.

4. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.236/118/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

6. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse opinii ale specialiștilor consultați, concluziile scrise formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind formulate puncte de vedere de către părți.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Lia Savonea, președintele completului, acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

8. Doamna procuror-șef Antonia Eleonora Constantin solicită admiterea sesizării, apreciind că sunt întrunite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, și dezlegarea chestiunii de drept, în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției, în condițiile art. 483 din Codul de procedură penală, reprezintă/echivalează cu trimiterea în judecată și constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public, în măsura în care acordul de recunoaștere a vinovăției privește o infracțiune dintre cele prevăzute la art. 465 alin. (1) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare. Susține argumentele formulate prin concluziile scrise depuse la dosar.

9. Nefiind întrebări pentru reprezentanta Ministerului Public, doamna judecător Lia Savonea, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

10. Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 5 februarie 2026, în Dosarul nr. 2.236/118/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 520 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției reprezintă/echivalează cu trimiterea în judecată și, prin urmare, constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public, conform art. 513 alin. (1) lit. l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare.

11. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 1 aprilie 2026 cu nr. 695/1/2026, termenul de judecată fiind stabilit pentru data de 22 iunie 2026.

II. Dispozițiile legale ce fac obiectul sesizării

12. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare (*Codul administrativ*):

Art. 513 — Suspendarea de drept a raporturilor de serviciu

„(1) Raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public se află în una dintre următoarele situații: (...)

l) în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 465 lit. h); (...)”

13. Codul de procedură penală:

Art. 327 — Rezolvarea cauzelor

„Atunci când constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă și există probele necesare și legal administrate, procurorul:

a) emite rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal;

b) emite ordonanță prin care clasează sau renunță la urmărire, potrivit dispozițiilor legale.”

Art. 479 — Obiectul acordului de recunoaștere a vinovăției

„Acordul de recunoaștere a vinovăției are ca obiect recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și privește felul și cuantumul pedepsei, precum și forma de executare a acesteia, respectiv felul măsurii educative ori, după caz, soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei.”

Art. 483 — Sesizarea instanței cu acordul de recunoaștere a vinovăției

„(1) După încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, procurorul sesizează instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond și trimite acesteia acordul de recunoaștere a vinovăției, însoțit de dosarul de urmărire penală.

(2) În situația în care se încheie acordul numai cu privire la unele dintre fapte sau numai cu privire la unii inculpați, iar pentru celelalte fapte sau inculpați se dispune trimiterea în judecată, sesizarea instanței se face separat. Procurorul înaintează instanței numai actele de urmărire penală care se referă la faptele și persoanele care au făcut obiectul acordului de recunoaștere a vinovăției.

(3) În cazul în care sunt incidente dispozițiile art. 23 alin. (1), procurorul înaintează instanței acordul de recunoaștere a vinovăției însoțit de tranzacție sau de acordul de mediere.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

14. Recurenta-reclamantă are calitatea de funcționar public, desfășurându-și activitatea în cadrul aparatului de specialitate al primarului municipiului Constanța. Aceasta a fost cercetată penal pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare.

15. La data de 4 decembrie 2023 a fost încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției între recurentă, în calitate de inculpată, și procurorul de caz, reținându-se că inculpata, în perioada 20.12.2021-27.12.2021, în calitate de funcționar public delegat în funcția de secretar al unității administrativ-teritoriale Constanța și candidat la concursul de ocupare a acestei funcții, a folosit în mod direct informații ce nu erau destinate publicității, respectiv i s-a permis de către secretarul comisiei de examinare să formuleze subiectele pentru propriul concurs, în scopul obținerii unui avantaj vădit în fața contracandidatului său.

16. Față de sesizarea instanței penale cu acest acord de recunoaștere a vinovăției, prin Dispoziția nr. xxx/22.01.2024 emisă de primarul municipiului Constanța, s-a constatat suspendarea de drept a raportului de serviciu al recurentei-reclamante până la momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive în dosarul penal.

17. Împotriva dispoziției sus-menționate persoana vătămată a formulat plângere prealabilă ce a fost respinsă prin Adresa nr. xxxxx/22.02.2024.

18. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 3 aprilie 2024 cu nr. 2.236/118/2024, reclamanta a solicitat

anularea Dispoziției nr. xxx/22.01.2024 emisă de pârâtul primarul municipiului Constanța.

19. În motivare, reclamanta a arătat, în esență, că deține o funcție publică de execuție în cadrul aparatului de specialitate al primarului municipiului Constanța, iar prin dispoziția atacată s-a constatat suspendarea de drept a raportului său de serviciu, în temeiul dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ.

20. Reclamanta a susținut că nu se putea dispune suspendarea raportului de serviciu în baza prevederilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ, întrucât nu a fost trimisă în judecată, ci a încheiat un acord de recunoaștere a vinovăției.

21. În raport cu dispozițiile art. 327 lit. a), art. 481 alin. (2) și ale art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală, rechizitoriul este unicul act de procedură prin care se poate dispune trimiterea în judecată, iar în cazul sesizării instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției nu are loc cercetarea judecătorească, ci o procedură sumară în care instanța verifică doar îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 480-482 din Codul de procedură penală.

22. Astfel, reclamanta a arătat că sesizarea instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției nu poate fi asimilată cu trimiterea în judecată prin rechizitoriu, deoarece reprezintă două proceduri diferite.

23. Prin Sentința civilă nr. 209 din 12 februarie 2025, Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a respins, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată, reținând, în esență, că suspendarea de drept a raportului de serviciu al reclamantei a fost dispusă în mod legal prin dispoziția atacată, prima instanță apreciind că sunt incidente în speță prevederile art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ.

24. Împotriva acestei sentințe reclamanta a formulat recurs, criticând legalitatea hotărârii prin prisma motivului de casare reglementat de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

25. În esență, recurenta a invocat aplicarea greșită de către prima instanță a prevederilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ, precizând că ipoteza normei indicate are în vedere doar situația în care se dispune trimiterea în judecată a unui funcționar public, prin întocmirea unui rechizitoriu, nu și ipoteza în care se regăsește aceasta, respectiv sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

26. Totodată, recurenta-reclamantă a menționat că textul de lege în discuție are în vedere doar trimiterea în judecată ca modalitate de sesizare a instanței penale prin rechizitoriu și nu prin alte modalități.

27. Prin întâmpinare, intimatul-pârât a solicitat respingerea recursului, ca neîntemeiat, arătând că, deși din interpretarea strictă a prevederilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ ar rezulta că suspendarea de drept a raportului de serviciu nu se poate produce decât atunci când are loc emiterea rechizitoriului și trimiterea în judecată de către procuror, trebuie observată voința legiuitorului de a se proceda la suspendarea de drept a raportului de serviciu în toate situațiile în care a fost finalizată urmărirea penală și, ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale, a fost sesizată instanța de judecată, chiar dacă această sesizare a instanței a avut loc prin rechizitoriu sau prin acordul de recunoaștere.

28. Intimatul-pârât a apreciat că această voință a legiuitorului rezultă și din prevederile art. 513 alin. (4) din Codul administrativ.

29. Dacă suspendarea de drept a raportului de serviciu se produce în situația sesizării instanței cu rechizitoriu — act ce cuprinde doar acuzația, cu atât mai mult se impune suspendarea de drept a raportului de serviciu când sesizarea aceleiași instanțe căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond are loc cu acordul de recunoaștere, întrucât în acest din urmă caz acuzația este deja recunoscută de către inculpat.

30. Totodată, potrivit apărărilor formulate prin întâmpinare, împrejurarea că, în temeiul dispozițiilor art. 481 alin. (2) din Codul de procedură penală, în situația încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției, procurorul nu mai întocmește rechizitoriul cu privire la inculpații cu care a încheiat acordul nu poate fi interpretată decât în sensul că, în această ipoteză, emiterea rechizitoriului, ca act de inculpare (acuzare), nu mai este necesară, întrucât inculpatul, recunoscând fapta și acceptând încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, a convenit cu procurorul asupra felului și cuantumului pedepsei, precum și asupra forme de executare a acesteia, respectiv asupra felului măsurii educative ori, după caz, asupra soluției de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

31. Completul de judecată din cadrul instanței de trimitere a considerat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, reținând că există o cauză aflată în curs de judecată, în ultimă instanță, în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Constanța, investit să soluționeze cauza, iar litigiul pendinte este început după intrarea în vigoare a actualului Cod de procedură civilă, acțiunea fiind înregistrată pe rolul instanței la data de 3 aprilie 2024.

32. Soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea problemei de drept în discuție, întrucât obiectul acesteia este reprezentat de interpretarea dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ, ce reglementează situația suspendării de drept a raportului de serviciu al unui funcționar public în cazul trimiterii în judecată a acestuia. Astfel, prin demersul judiciar recurenta-reclamantă solicită, în esență, constatarea faptului că sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției nu echivalează cu trimiterea în judecată a funcționarului public, nefiind astfel incidente prevederile referitoare la suspendarea raportului de serviciu în temeiul art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ.

33. Chestiunea de drept prezintă noutate, întrucât, deși dispozițiile art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ nu sunt recent intrate în vigoare, din verificarea jurisprudenței naționale nu reiese că norma în discuție a primit o rezolvare substanțială, neexistând astfel conturată o practică judiciară cu privire la problema dedusă judecătii.

34. Instanța de trimitere a apreciat că, raportat la efectele produse de actul administrativ supus analizei și premisele conturării unei practici judiciare neunitare, este necesară oferirea unei interpretări clare a dispozițiilor aplicabile situației de față, iar singurul mecanism de unificare, la acest moment, este pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri prealabile prin care să dezlege chestiunea de drept în privința căreia s-a dispus sesizarea.

35. Problema de drept nu face obiectul unei alte cereri pentru lămurirea chestiunii de drept și nici al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție consultate la data sesizării.

36. Totodată, din verificarea centralizatoarelor privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a identificat nicio decizie care să vizeze exact chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

37. Recurenta-reclamantă a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, opinia sa fiind în sensul că prevederile art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ nu sunt aplicabile în cazul

în care instanța penală este sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

38. Intimatul-pârât nu și-a exprimat punctul de vedere în scris, însă, fiind reprezentat la termenul de judecată când instanța a pus în discuție cererea de sesizare a instanței supreme, acesta a precizat că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

39. După comunicarea raportului întocmit în cauză, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile nu au formulat puncte de vedere.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

40. Completul de judecată al instanței de sesizare a apreciat că dispozițiile art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ sunt susceptibile de interpretări diferite, întrucât textul de lege nu reglementează expres ipoteza sesizării instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției, cum este situația în speță, ci prevede doar că suspendarea raportului de serviciu intervine în cazul trimiterii în judecată a funcționarului public.

41. Într-o primă opinie s-a susținut că atât rechizitoriul, cât și acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă modalități de sesizare a instanței penale prin care se urmărește angajarea răspunderii penale a inculpatului.

42. Raportat la soluțiile ce pot fi negociate prin acordul de recunoaștere a vinovăției — renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, condamnarea cu suspendarea executării pedepsei sau condamnarea cu executarea pedepsei, acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă o alternativă la trimiterea în judecată realizată prin rechizitoriul.

43. Potrivit acestei opinii, întrucât procurorul poate finaliza urmărirea penală fie prin clasare sau renunțare la urmărirea penală (soluții de încetare a urmăririi penale), fie prin trimiterea în judecată prin rechizitoriul, rezultă că și sesizarea instanței penale prin acord de recunoaștere a vinovăției se circumscrie instituției trimiterii în judecată în sensul art. 327 din Codul de procedură penală.

44. Totodată, din perspectiva finalității urmărite de dispozițiile art. 513 din Codul administrativ — suspendarea de drept din funcție în ipoteza sesizării instanței în vederea judecării inculpatului pentru săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 465 alin. (1) lit. h) din același act normativ — nu prezintă relevanță modalitatea concretă de sesizare a instanței, atât timp cât aceasta este chemată să se pronunțe asupra răspunderii penale a funcționarului public.

45. În opinie contrară s-a susținut că acordul de recunoaștere a vinovăției, deși reprezintă un act de sesizare a instanței penale, nu constituie un act de trimitere în judecată și nu produce efectele juridice specifice investirii instanței penale cu un rechizitoriul.

46. În argumentarea acestei opinii s-a arătat că procurorul poate finaliza urmărirea penală prin trei modalități distincte: emiterea unei ordonanțe de clasare sau de renunțare la urmărirea penală, încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției ori întocmirea rechizitoriului prin care dispune trimiterea în judecată.

47. Din perspectiva procedurii desfășurate în fața instanței penale, există diferențe semnificative între cele două modalități de sesizare.

48. Astfel, în cazul rechizitoriului, legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală este verificată în procedura camerei preliminare, etapă obligatorie și prealabilă judecării propriu-zise.

49. În schimb, în ipoteza acordului de recunoaștere a vinovăției, procedura camerei preliminare nu este parcursă, instanța fiind sesizată direct pentru a verifica legalitatea și

temeinicia acordului, în cadrul procedurii speciale reglementate de art. 483 și următoarele din Codul de procedură penală.

50. Totodată, analiza dispozițiilor art. 482 din Codul de procedură penală, referitoare la conținutul acordului de recunoaștere a vinovăției, relevă că acordul de recunoaștere a vinovăției nu cuprinde o dispoziție de trimitere în judecată. Spre deosebire de acesta, art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală, ce reglementează conținutul rechizitoriului, prevede expres că rechizitoriul trebuie să cuprindă dispoziția de trimitere în judecată, ceea ce evidențiază distincția conceptuală și juridică dintre cele două instituții procesuale.

51. Această din urmă distincție este extrem de relevantă, întrucât dispozițiile a căror interpretare este necesară, respectiv art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ, folosesc noțiunea de „trimitere în judecată”, și nu pe cea de sesizare a instanței penale, astfel încât se poate concluziona că suspendarea raportului de serviciu al funcționarului public poate interveni doar în ipoteza în care s-a dispus trimiterea în judecată prin rechizitoriu, nu și în ipoteza în care instanța penală a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

52. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea adresată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a rezultat o *opinie majoritară*, în sensul că sesizarea instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției echivalează cu trimiterea în judecată în sensul art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ, astfel încât, în această ipoteză, suspendarea de drept a raportului de serviciu al funcționarului public operează în aceleași condiții ca în cazul trimiterii în judecată prin rechizitoriu.

53. În susținerea acestei opinii s-a arătat că noțiunea de „trimitere în judecată” din cuprinsul art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ trebuie interpretată în spiritul legii, prin raportare la finalitatea normei, respectiv protejarea prestigiului funcției publice și prevenirea exercitării atribuțiilor de serviciu de către un funcționar public asupra căruia planează suspiciuni rezonabile privind săvârșirea unor infracțiuni incompatibile cu exercitarea funcției publice. Or, dacă suspendarea de drept intervine în situația în care s-a dispus trimiterea în judecată prin rechizitoriu (în condițiile în care instanța ar putea chiar să dispună achitarea), cu atât mai mult aceasta trebuie să opereze în ipoteza acordului de recunoaștere a vinovăției, când inculpatul își asumă fapta și acceptă încadrarea juridică.

54. Deși rechizitoriul și acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă instituții procesuale distincte, ambele constituie modalități prin care procurorul sesizează instanța penală în vederea angajării răspunderii penale a inculpatului. Din această perspectivă, acordul de recunoaștere a vinovăției nu reprezintă o soluție de ne-trimitere în judecată, ci o procedură alternativă de valorificare a acțiunii penale.

55. Cu titlu de practică judiciară în sensul acestei opinii au fost identificate 3 hotărâri judecătorești definitive, respectiv:

— Sentința nr. 1.281 din 23 iulie 2024 a Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în Dosarul nr. 2.644/2/2024, rămasă definitivă prin respingerea recursului, ca nefondat, prin Decizia nr. 1.891 din 2 aprilie 2025 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal;

— Sentința nr. 172 din 29 aprilie 2025 a Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, pronunțată în Dosarul nr. 1.092/122/2024, definitivă prin nerecurare;

— Sentința nr. 987 din 14 august 2025 a Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în Dosarul nr. 6.138/118/2024, rămasă definitivă prin respingerea recursului, ca nefondat, prin Decizia nr. 274 din 12 martie 2026 a Curții de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal.

56. În *opinia contrară, minoritară*, s-a apreciat că acordul de recunoaștere a vinovăției nu poate fi asimilat trimiterii în judecată, întrucât Codul de procedură penală reglementează distinct cele două instituții juridice. Astfel, în timp ce trimiterea în judecată este dispusă exclusiv prin rechizitoriu, acordul de recunoaștere a vinovăției constituie o procedură specială de sesizare a instanței, supusă unor reguli proprii. În consecință, câtă vreme art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ utilizează expres noțiunea de „trimitere în judecată”, iar nu pe aceea de „sesizare a instanței”, suspendarea de drept a raportului de serviciu nu poate opera în ipoteza sesizării instanței prin acordul de recunoaștere a vinovăției.

57. Nu a fost identificată practică judiciară în acest sens, fiind formulate doar puncte de vedere teoretice de către instanțe.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

58. Verificând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în procedurile de unificare a practicii judiciare, nu au fost identificate decizii obligatorii care să vizeze chestiunea de drept supusă dezlegării prin prezenta sesizare.

59. La nivelul Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost pronunțată în calea de atac a recursului Decizia de speță nr. 1.891 din 2 aprilie 2025, în Dosarul nr. 2.644/2/2024, ce a fost indicată și în cuprinsul încheierii de sesizare, în sensul opiniei majoritare, prezentată la capitolul VII din prezenta decizie.

60. Potrivit Adresei nr. 198 din 22 mai 2026 a Direcției legislație, jurisprudență și contencios — Serviciul pentru studiul și unificarea jurisprudenței din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, la nivelul Secției de contencios administrativ și fiscal nu au mai fost identificate alte decizii.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

61. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 664 din 16 iunie 2026, aflată în faza de redactare la momentul pronunțării prezentei decizii, au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ, în dosarele nr. 1.637D/2024, nr. 1.599D/2023, nr. 2.872D/2022 și nr. 2.245D/2022, pe rolul Curții Constituționale fiind înregistrate alte 4 dosare aflate în faza de raport, având ca obiect excepții de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ.

X. Punctul de vedere al procurorului general

62. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că sesizarea de față îndeplinește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

63. Asupra dezlegării de principiu a chestiunii de drept, procurorul general a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ, sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției, în condițiile art. 483 din Codul de procedură penală, reprezintă/echivalează cu trimiterea în judecată și constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public, în măsura în care acordul de recunoaștere a vinovăției privește o infracțiune dintre cele prevăzute la art. 465 alin. (1) lit. h) din Codul administrativ.

64. În motivarea acestui punct de vedere s-a arătat că interpretarea logico-juridică, sistematică și teleologică a dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ permite concluzia că sesizarea instanței penale prin acord de recunoaștere a vinovăției poate fi asimilată, sub aspectul efectelor urmărite de norma administrativă, situației trimiterii în judecată.

65. Astfel, în ipoteza acordului de recunoaștere a vinovăției, actul care investește instanța cu judecarea cauzei, deși nu poartă denumirea de rechizitoriu, îndeplinește aceeași funcție procesuală esențială: sesizarea judecătorului competent să verifice obiectul și limitele acuzației formulate de procuror,

probele administrate în cursul urmăririi penale, consimțământul inculpatului la încheierea acordului, precum și legalitatea și temeinicia soluției propuse.

66. În interpretarea dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ, s-a apreciat că relevanță juridică prezintă existența unei acuzații penale deferite instanței, iar nu denumirea ori forma actului procedural prin care aceasta este sesizată. Din această perspectivă, norma administrativă nu condiționează suspendarea raportului de serviciu de emiterea unui rechizitoriu, ci de existența unei proceduri judiciare penale aflate pe rolul instanței și având ca obiect una dintre infracțiunile considerate de legiuitor incompatibile, prin natura lor, cu exercitarea funcției publice.

67. Dispozițiile art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ instituie o dublă condiționare: pe de o parte, acuzația trebuie să privească o infracțiune dintre cele indicate de prevederile art. 465 alin. (1) lit. h) din Codul administrativ, iar, pe de altă parte, cauza penală trebuie să fi fost adusă în fața instanței. Ambele condiții sunt compatibile cu procedura acordului de recunoaștere a vinovăției. Încheierea acordului presupune existența unei acuzații formulate împotriva inculpatului, iar sesizarea instanței cu acordul determină declanșarea controlului jurisdicțional asupra acestuia.

68. Or, dacă rațiunea suspendării de drept constă în protejarea funcției publice împotriva riscurilor instituționale generate de deferirea funcționarului public instanței penale, nu există nicio rațiune juridică pentru a distinge între deferirea realizată prin rechizitoriu și deferirea realizată printr-un acord de recunoaștere a vinovăției. În ambele ipoteze, autoritatea administrativă se confruntă cu aceeași realitate juridică: funcționarul public este inculpat într-o cauză penală aflată în fața instanței, pentru o infracțiune pe care legiuitorul o consideră relevantă sub aspectul compatibilității cu funcția publică.

XI. Opinia specialiștilor consultați

69. Pentru formularea opiniei juridice transmise de *Institutul Național al Magistraturii*, în prealabil, s-a solicitat punctul de vedere al Catedrei de drept procesual penal din cadrul Institutului Național al Magistraturii, pentru a se clarifica dacă acordul de recunoaștere a vinovăției are aceeași natură, din punct de vedere juridic, ca rechizitoriul. Răspunsul a fost în sensul că sesizarea instanței cu acordul de recunoaștere a vinovăției nu are aceeași semnificație juridică și nu poate fi echivalată cu trimiterea în judecată prin rechizitoriu, din perspectiva normelor de drept procesual penal.

70. Natura juridică diferită a acordului de recunoaștere a vinovăției și diferențele de regim juridic dintre cele două moduri de sesizare a instanței au stat la baza interpretării Catedrei de drept procesual penal din cadrul Institutului Național al Magistraturii în sensul că efectul suspendării de drept a raportului de serviciu al funcționarului public nu se poate produce decât în cazul trimiterii în judecată prin rechizitoriu.

71. Pe de altă parte, în opinia Catedrei de drept administrativ din cadrul Institutului Național al Magistraturii, natura juridică diferită a celor două moduri de sesizare a instanței în legislația procesual penală nu reprezintă un impediment pentru a opera suspendarea de drept a raportului de serviciu.

72. Specialiștii din cadrul *Centrului de Cercetări în Științe Penale al Departamentului de Drept Public de la Facultatea de Drept a Universității de Vest din Timișoara* au opinat că sesizarea pendinte nu este admisibilă, apreciind că nu este îndeplinită cerința existenței unei veritabile chestiuni de drept, de natură să impună intervenția instanței supreme.

73. În acest sens s-a arătat că interpretarea facilă a textelor legale incidente conduce, fără echivoc, la concluzia că noțiunile de „trimiterea în judecată” și „sesizarea instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției” desemnează instituții procesuale

distincte, cărora legiuitorul le-a atribuit regimuri juridice diferite, ce nu se pot echivala.

74. S-a arătat că, în sistemul procesual penal român, există trei modalități distincte de sesizare, ce nu se pot asimila, iar împrejurarea că, indiferent de modalitatea de sesizare, se poate ajunge la aceeași soluție de condamnare este nerelevantă pentru chestiunea de drept pendinte, întrucât condamnarea atrage în toate cazurile încetarea raportului de serviciu. În schimb, suspendarea de drept nu se poate dispune decât raportat la normele de drept ce o reglementează. Cum reglementarea condiționează suspendarea de drept doar de trimiterea în judecată, rezultă, fără dubiu, că celelalte două modalități de sesizare, care nu includ dispoziția de trimitere în judecată, act rezervat procurorului, nu pot genera suspendarea.

75. S-a subliniat că suspendarea de drept a raportului de serviciu, prin efectele sale oneroase asupra statutului funcționarului public, nu poate opera în alte condiții decât cele legale. Orice analogie sau interpretare teleologică lipsește de substanță garanții importante ale statutului funcționarului public și trimite în derizoriu natura de lege organică a Codului administrativ. Legiuitorul pozitiv poate interveni și completa regimul suspendării de drept a raporturilor de serviciu și în cazul sesizării instanței printr-un acord de recunoaștere a vinovăției, dar aceasta implică o abordare dedicată.

XII. Raportul asupra chestiunii de drept

76. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este admisibilă, iar soluția propusă pe fondul chestiunii de drept a fost în sensul că sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției nu echivalează cu trimiterea în judecată și, prin urmare, nu constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public, conform dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ.

XIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

XIII.1. Asupra admisibilității sesizării

77. Prealabil analizării în fond a problemei de drept supuse dezbaterei, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este ținută să verifice dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

78. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior rezultă că legiuitorul a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile — astfel cum au fost acestea dezvoltate în jurisprudența în materie a instanței supreme —, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

b) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

c) existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu;

d) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

e) noutatea chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită;

f) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

79. Verificându-se întrunirea acestor cerințe legale, în raport cu elementele sesizării, se constată că sunt îndeplinite toate exigențele procedurale menționate pentru declanșarea mecanismului preîntâmpinării practicii judiciare neunitare.

80. Astfel, sunt îndeplinite cerințele formale referitoare la existența unui litigiu în curs de judecată, în ultimă instanță, cauza aflându-se pe rolul Curții de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal, care a fost investită cu judecarea recursului exercitat împotriva unei sentințe pronunțate de Tribunalul Constanța, având ca obiect anularea unui act administrativ, respectiv dispoziția emisă de primarul municipiului Constanța prin care s-a constatat suspendarea de drept a raportului de serviciu al reclamantei ce are calitatea de funcționar public. Potrivit art. 10 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, curtea de apel judecă în ultimă instanță, hotărârea pronunțată fiind definitivă.

81. În ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că sesizarea în procedura reglementată de art. 519-521 din Codul de procedură civilă trebuie să aibă ca obiect o problemă de drept ce necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (în acest sens, Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 59 din 9 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, etc.)

82. De asemenea, caracterul veritabil al chestiunii de drept presupune ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară și să fie legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare sau că și-ar putea extinde efectele, prin ultraactivitate, după data abrogării lui (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016, paragraful 37; Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020, paragraful 46).

83. Prin urmare, obiectul procedurii hotărârii prealabile este reprezentat de o normă de drept incompletă sau neclară, de un text de lege care, pe baza interpretării și printr-o argumentație juridică adecvată, consistentă, poate primi înțelesuri și aplicări deopotrivă divergente în situații cvasiidentice și poate determina, în final, o jurisprudență neunitară (Decizia nr. 70 din 31 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 4 ianuarie 2023, paragraful 61).

84. Sesizarea de față privește o chestiune de drept cu un grad de complexitate ridicat, susceptibilă de interpretări diferite și, prin urmare, de o aplicare diferită în situații asemănătoare, instanța de trimitere argumentând atât dificultatea, cât și posibilele interpretări ce se pot da și motivele care stau la baza acestora.

85. Totodată, se verifică și caracterul de noutate al acesteia, în contextul în care până în prezent nu s-a dezvoltat o jurisprudență consistentă în materie, fiind identificate doar 3 hotărâri definitive de dată recentă.

86. Sunt îndeplinite și condițiile de admisibilitate ce vizează legătura dintre chestiunea a cărei dezlegare se cere și soluționarea fondului cauzei, precum și nestatuarea de către instanța supremă printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau o decizie de recurs în interesul legii.

87. În concluzie, sunt îndeplinite condițiile sesizării instanței supreme în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, astfel că mecanismul de unificare a practicii judiciare prin pronunțarea unei hotărâri prealabile poate fi activat.

XIII.2. *Asupra fondului sesizării*

88. Problema de drept cu care a fost sesizată instanța supremă în vederea dezlegării de principiu vizează stabilirea înțelesului noțiunii de „trimitere în judecată”, utilizată de art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ, respectiv dacă această noțiune include și ipoteza sesizării instanței penale prin acordul de recunoaștere a vinovăției.

89. Textul legal menționat instituie un caz de suspendare de drept a raportului de serviciu al funcționarului public, în ipoteza în care acesta este trimis în judecată pentru una dintre infracțiunile prevăzute la art. 465 alin. (1) lit. h) din Codul administrativ.

90. Prin urmare, norma juridică atașează unei anumite situații procesual penale o consecință juridică directă asupra statutului profesional al funcționarului public, constând în suspendarea de drept a raportului de serviciu.

91. Întrucât această măsură împiedică exercitarea atribuțiilor funcției publice și produce efecte directe asupra situației profesionale și patrimoniale a persoanei, condițiile de incidență ale acestei măsuri trebuie să rezulte în mod clar și neechivoc din lege, fiind supuse unei interpretări stricte.

92. Din perspectiva dreptului procesual penal, noțiunea de „trimitere în judecată” are un conținut juridic determinat.

93. Potrivit art. 327 din Codul de procedură penală, procurorul dispune trimiterea în judecată prin rechizitoriu, iar conform art. 328 alin. (1) din același cod rechizitoriul trebuie să cuprindă, între altele, dispoziția de trimitere în judecată.

94. Așadar, legiuitorul a asociat în mod expres noțiunea de „trimitere în judecată” cu rechizitoriul, ca act de sesizare a instanței în procedura de drept comun.

95. În schimb, acordul de recunoaștere a vinovăției este reglementat distinct, în cadrul procedurii speciale prevăzute de art. 478-488 din Codul de procedură penală. În această materie, legiuitorul nu utilizează noțiunea de „trimitere în judecată”, ci pe aceea de sesizare a instanței competente cu acordul de recunoaștere a vinovăției.

96. Această diferență terminologică nu este lipsită de relevanță juridică. Ea exprimă opțiunea legiuitorului de a reglementa două instituții procesuale distincte: pe de o parte, trimiterea în judecată prin rechizitoriu, specifică procedurii de drept comun, iar, pe de altă parte, sesizarea instanței prin acordul de recunoaștere a vinovăției, specifică unei proceduri speciale, consensuale și derogatorii.

97. Caracterul distinct al celor două instituții rezultă și din procedurile judiciare pe care acestea le declanșează.

98. Astfel, în cazul sesizării instanței prin rechizitoriu, cauza parcurge procedura camerei preliminare, în cadrul căreia se verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor

de urmărire penală. În procedura acordului de recunoaștere a vinovăției instanța este investită direct cu verificarea legalității și temeiniciei acordului încheiat între procuror și inculpat, fără parcurgerea procedurii camerei preliminare.

99. De asemenea, acordul de recunoaștere a vinovăției nu constituie un act unilateral de acuzare prin care procurorul dispune trimiterea inculpatului în judecată, ci un act procesual cu caracter consensual, întemeiat pe recunoașterea faptei și acceptarea încadrării juridice, precum și a felului și cuantumului pedepsei ori a soluției de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării acesteia.

100. Un argument suplimentar în sensul distincției dintre trimiterea în judecată și acordul de recunoaștere a vinovăției rezultă și din dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură penală. Astfel, legiuitorul reglementează ipoteza în care acordul de recunoaștere a vinovăției este încheiat numai cu privire la unele dintre fapte sau numai cu privire la unii dintre inculpați, iar pentru celelalte fapte sau inculpați procurorul dispune trimiterea în judecată, prevăzând că sesizarea instanței se realizează separat.

101. Prin urmare, chiar în cuprinsul aceleiași norme, legiuitorul operează cu două noțiuni distincte: pe de o parte, acordul de recunoaștere a vinovăției, iar, pe de altă parte, trimiterea în judecată.

102. Împrejurarea că cele două instituții sunt reglementate ca modalități procedurale diferite, susceptibile să funcționeze concomitent, în cadrul aceleiași cauze penale, demonstrează că legiuitorul nu le-a atribuit aceeași natură juridică și nu le-a considerat echivalente.

103. Dimpotrivă, din economia dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură penală rezultă că acordul de recunoaștere a vinovăției și trimiterea în judecată reprezintă modalități alternative și autonome de valorificare a acțiunii penale, fiecare fiind supusă propriului regim juridic.

104. Or, dacă legiuitorul însuși distinge între cele două instituții în cadrul aceleiași reglementări, pe calea interpretării nu se poate concluziona că noțiunea de „trimiteră în judecată” utilizată de art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ include și ipoteza sesizării instanței prin acord de recunoaștere a vinovăției.

105. În realitate, art. 483 alin. (2) din Codul de procedură penală constituie una dintre cele mai clare manifestări ale voinței legiuitorului de a se separa conceptual și normativ cele două instituții, întrucât admite posibilitatea ca, în cadrul aceleiași cauze, pentru unii inculpați să opereze procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, iar pentru alții să fie dispusă trimiterea în judecată. O asemenea reglementare nu ar fi fost necesară dacă cele două mecanisme procesuale ar fi avut aceeași semnificație juridică.

106. Împrejurarea că atât procedura declanșată prin rechizitoriu, cât și cea întemeiată pe acordul de recunoaștere a vinovăției pot conduce, în anumite situații, la pronunțarea unei soluții de condamnare nu este de natură să înlăture diferențele juridice dintre cele două instituții. Faptul că două instituții pot produce efecte similare nu are ca efect confundarea lor atunci când legiuitorul le-a atribuit regimuri juridice diferite.

107. De asemenea, diferența dintre efectele procesuale ale celor două modalități de sesizare a instanței confirmă inexistența unei identități de regim juridic între acestea.

108. Astfel, sesizarea instanței prin rechizitoriu marchează finalizarea urmăririi penale și deschide procedura de cameră preliminară și, ulterior, faza judecării propriu-zise, în cadrul căreia instanța poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute la art. 396 din Codul de procedură penală, respectiv condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei sau achitarea inculpatului.

109. În schimb, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, competența instanței este limitată la soluțiile expres și limitativ prevăzute de art. 485 din Codul de procedură penală, respectiv admiterea acordului și pronunțarea uneia dintre soluțiile convenite sau respingerea acordului, cu trimiterea cauzei procurorului în vederea continuării urmăririi penale.

110. Prin urmare, faptul că sesizarea prin rechizitoriu conduce la pronunțarea soluțiilor prevăzute de art. 396 din Codul de procedură penală, în timp ce sesizarea prin acordul de recunoaștere a vinovăției activează o procedură distinctă, guvernată exclusiv de dispozițiile art. 485 din Codul de procedură penală, evidențiază că legiuitorul a conferit celor două modalități de sesizare natură juridică și efecte procesuale diferite. Dacă sesizarea instanței cu acordul de recunoaștere a vinovăției ar fi echivalentă cu trimiterea în judecată, nu s-ar justifica instituirea unui regim procedural autonom și nici limitarea expresă a soluțiilor ce pot fi pronunțate de instanță, diferite de cele prevăzute de art. 396 din Codul de procedură penală.

111. De altfel, împrejurarea că, în procedura reglementată de art. 480-488 din Codul de procedură penală, instanța nu poate dispune achitarea inculpatului, ci numai admiterea sau respingerea acordului confirmă că sesizarea prin acordul de recunoaștere a vinovăției nu produce aceleași efecte juridice ca sesizarea prin rechizitoriu și nu poate fi asimilată noțiunii de „trimiteră în judecată”, noțiune utilizată de art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ.

112. În consecință, diferența dintre soluțiile susceptibile de a fi pronunțate în temeiul art. 396 din Codul de procedură penală și cele reglementate de art. 485 din Codul de procedură penală confirmă inexistența unei identități de regim juridic între acestea.

113. De asemenea, dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală relevă că noțiunea de trimitere în judecată este asociată investiției instanței cu soluționarea fondului acuzației penale, iar nu oricărei modalități de sesizare a acesteia. În acest sens, chiar și în absența rechizitoriului, judecătorul de cameră preliminară poate dispune începerea judecării, ceea ce evidențiază că esența trimiterii în judecată rezidă în deschiderea fazei de judecată și în plenitudinea de jurisdicție conferită instanței. Or, sesizarea instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției este guvernată de o procedură specială, limitată la soluțiile prevăzute de art. 485 din Codul de procedură penală, neproducând efectele specifice trimiterii în judecată.

114. Pentru aplicarea prevederilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ prezintă relevanță modalitatea de sesizare a instanței prevăzută de lege, iar nu identitatea eventualului rezultat procesual.

115. Interpretarea contrară ar presupune că legiuitorul a utilizat sintagma „trimiteră în judecată” într-un sens diferit de cel consacrat de Codul de procedură penală, fără ca o asemenea intenție să rezulte din textul legii ori din economia reglementării, concluzie care nu poate fi primită.

116. Din perspectiva normei prevăzute de Codul administrativ, ceea ce prezintă relevanță juridică nu este rezultatul eventual al procedurii penale, ci situația procesuală expres identificată de legiuitor ca fiind aptă să declanșeze suspendarea de drept a raportului de serviciu.

117. Norma nu condiționează suspendarea de existența unei probabilități ridicate de condamnare. Acceptarea acestei teze ar transforma rezultatul posibil al procedurii în criteriu determinant pentru aplicarea normei, deși legiuitorul nu a ales acest criteriu. O asemenea interpretare ar presupune substituirea elementului obiectiv prevăzut de legiuitor în ipoteza normei — trimiterea în judecată — cu un criteriu rezultat din finalitatea reglementării, respectiv existența unei proceduri penale aflate pe rolul instanței.

118. Acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă o modalitate distinctă de sesizare a instanței, reglementată autonom de Codul de procedură penală, iar lipsa unei dispoziții exprese de asimilare împiedică extinderea, pe cale interpretativă, a cazului de suspendare de drept a raportului de serviciu.

119. De altfel, concluzia potrivit căreia sintagma „trimitere în judecată” nu include și sesizarea instanței prin acordul de recunoaștere a vinovăției este confirmată și de evoluția legislativă a instituțiilor analizate.

120. Astfel, acordul de recunoaștere a vinovăției a fost introdus în dreptul procesual penal prin Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și a intrat în vigoare la data de 1 februarie 2014.

121. Prin urmare, la momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul cunoștea existența acestei proceduri speciale și caracteristicile sale juridice.

122. Cu toate acestea, în cuprinsul art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ, legiuitorul a menținut condiția „trimiterii în judecată”, fără a utiliza o formulare mai largă, aptă să includă și alte modalități de sesizare a instanței penale, și fără a prevedea în mod expres că suspendarea de drept intervine și în ipoteza sesizării instanței prin acord de recunoaștere a vinovăției.

123. În aceste condiții, omisiunea nu poate fi considerată lipsită de semnificație juridică și nici suplinită pe cale interpretativă.

124. Dimpotrivă, împrejurarea că legiuitorul a intervenit normativ într-un context în care instituția acordului de recunoaștere a vinovăției exista deja în legislația procesual penală constituie un argument suplimentar în sensul că acesta a înțeles să condiționeze suspendarea de drept exclusiv de existența trimerii în judecată prin rechizitoriu.

125. În același sens, nu poate fi primit argumentul potrivit căruia finalitatea normei administrative ar justifica asimilarea acordului de recunoaștere a vinovăției cu trimiterea în judecată.

126. Interpretarea teleologică nu poate conduce la extinderea sferei de aplicare a unei norme restrictive dincolo de ipoteza expres prevăzută de legiuitor.

127. Dacă intenția legiuitorului ar fi fost aceea de a condiționa suspendarea de drept de orice formă de sesizare a instanței penale, acesta ar fi utilizat o formulare generică, aptă să includă toate modalitățile de învestire a instanței.

128. Or, textul art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ utilizează exclusiv sintagma „trimis în judecată”, noțiune care beneficiază de un conținut juridic propriu în dreptul procesual penal.

129. De asemenea, suspendarea de drept a raportului de serviciu constituie o măsură legală care afectează exercitarea funcției publice și produce consecințe directe asupra situației profesionale a funcționarului public.

130. În considerarea naturii și a efectelor sale juridice, condițiile de incidență a unei asemenea măsuri trebuie să rezulte în mod clar și neechivoc din lege, fiind supuse unei interpretări stricte.

131. Această concluzie este susținută și de jurisprudența Curții Constituționale referitoare la instituția suspendării raporturilor de muncă și de serviciu. Astfel, prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015, Curtea Constituțională a reținut că măsurile de suspendare produc consecințe semnificative asupra situației profesionale a persoanei și a evidențiat orientarea legislativă de consolidare a garanțiilor care însoțesc asemenea măsuri, prin raportarea acestora la momente procesuale caracterizate printr-un grad sporit de obiectivitate și certitudine. În acest context, Curtea

Constituțională a remarcat modificările legislative prin care suspendarea raporturilor de serviciu ale unor categorii profesionale a fost deplasată de la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale la momentul trimerii în judecată.

132. Or, dacă însăși opțiunea legiuitorului a fost aceea de a condiționa suspendarea de existența unui act procesual determinat, caracterizat prin garanții suplimentare și reglementat expres de lege, această opțiune nu poate fi extinsă pe cale interpretativă la alte modalități de sesizare a instanței penale pe care norma nu le menționează.

133. Mai mult, această exigență decurge atât din principiul securității raporturilor juridice, componentă esențială a statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) și (5) din Constituția României, cât și din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la calitatea legii.

134. În jurisprudența sa constantă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că noțiunea de „lege” presupune îndeplinirea unor cerințe de accesibilitate și previzibilitate, în sensul că persoana trebuie să poată cunoaște, într-o măsură rezonabilă, consecințele juridice care pot rezulta din aplicarea normei.

135. Aplicând aceste exigențe în cauza de față, se poate reține că legiuitorul a condiționat suspendarea de drept a raportului de serviciu de existența unei situații procesuale determinate, respectiv trimiterea în judecată a funcționarului public.

136. În aceste condiții, destinatarul normei este îndreptățit să considere că măsura suspendării intervine exclusiv în situația expres prevăzută de lege.

137. Extinderea, pe cale interpretativă, a noțiunii de „trimitere în judecată” la procedura acordului de recunoaștere a vinovăției ar conduce la aplicarea unei consecințe juridice nefavorabile într-o situație care nu rezultă în mod explicit din textul normativ.

138. O asemenea interpretare ar afecta previzibilitatea normei și ar diminua securitatea raporturilor juridice, întrucât destinatarul legii nu ar mai putea identifica, cu un grad rezonabil de certitudine, situațiile în care intervine suspendarea de drept a raportului de serviciu.

139. Totodată, principiul securității juridice impune ca instanța să interpreteze și să aplice legea, iar nu să completeze voința legiuitorului.

140. Interpretarea normei juridice nu poate avea ca efect modificarea conținutului acesteia și nici extinderea sferei sale de aplicare la situații pe care legiuitorul nu le-a inclus în ipoteza normei.

141. În caz contrar, judecătorul nu ar mai identifica voința legiuitorului exprimată în textul legii, ci ar crea o reglementare nouă, ceea ce excedează funcției jurisdicționale.

142. Or, legiuitorul a înțeles să condiționeze suspendarea de drept a raportului de serviciu de existența trimerii în judecată, iar nu de existența oricărei forme de sesizare a instanței penale.

143. În lipsa unei dispoziții exprese care să asimileze sesizarea instanței prin acord de recunoaștere a vinovăției trimerii în judecată, extinderea sferei de aplicare a dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ ar echivala cu adăugarea la lege, depășind limitele interpretării judiciare.

144. Totodată, caracterul automat al suspendării de drept impune ca actul procedural apt să declanșeze măsura să fie determinat cu suficientă claritate de legiuitor. Or, în condițiile în care Codul administrativ utilizează exclusiv sintagma „trimiterea în judecată”, iar Codul de procedură penală distinge între rechizitoriu și acordul de recunoaștere a vinovăției, extinderea sferei de aplicare a normei prin interpretare jurisprudențială este incompatibilă cu exigențele de previzibilitate și interpretare strictă aplicabile normelor restrictive ale exercitării dreptului la muncă.

145. Prin urmare, noțiunea de „trimitere în judecată” utilizată de art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ are un sens tehnico-juridic determinat de legislația procesual penală, desemnând exclusiv sesizarea instanței prin rechizitoriu, în condițiile art. 327 și 328 din Codul de procedură penală.

147. Prin urmare, în considerarea argumentelor mai sus prezentate, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

146. Sesizarea instanței penale cu acordul de recunoaștere a vinovăției nu echivalează cu trimiterea în judecată și nu constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public, potrivit dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.236/118/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

Sesizarea instanței penale cu un acord de recunoaștere a vinovăției nu echivalează cu trimiterea în judecată și, prin urmare, nu constituie temei pentru suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarului public, conform dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 22 iunie 2026.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

LIA SAVONEA

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

